

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ.

Zis'a Isus: „Eu sunt calea, adevărul și viața.“

ANUL: IV.

Apare în fiecare lună odată.

Abonamentul:

Pe un an 3 cor. 50 f., pe 1/2 an 1 cor. 75 f.
Pentru străinătate 4 cor.

Abonamentul sa se trimeată la Szida Tódor Körös-Bökény. (Mai înainte Buttyin.) com. Arad.

Toate seriările să se trimeată la adresa: Vasiliu Berbecar tot la Körös-Bökény.

Cerul patria noastră.

Singr. 216.

Aici n'avem patrie
În săraca lume;
De-acea mergem noi spre cer,
Unde ne mai place.
De lipsă și ispite
Incunjuvați suntem,
De-acea suntem îndemnați
Cătră cer să mergem.

Aici n'avem patrie
Noi aici n'o dorim!
Oh Părinte, în ceruri!
La tine noi voim.

De-i sus patria noastră,
Lăsați lumii partea-i!
Pentru noi nu-i aceea
Nimic ce ne-ar salva;
Noi n'avem ce ne teme,
De pagubi pământeste;
Nu, și de-ar veni moartea,
Domnul ni plăcere.

Ceru-i patria noastră!
Oh cuvânt prețios!
Câte ne-așteaptă pre noi
În fericitul loc!
O mare de fericiri,
O nespūsă soarte
Ne-a fi, de-om fi credincioși,
În sâmu-ți Isuse!

Cetatea viitoare.

„Căci aicea nu avem
cetate stătătoare. Ci
căutăm pre cea viitoare.“
(Ebr. 13, 14.)

Timpul unei schimbări a locului
e pentru oameni un timp neplă-
cut, mai ales, dacă trebuie să se
schimbe și obiceiurile vieții, dacă
cea veche a dispărut și cea nouă
nu e încă gata, dacă nedejdiile de
mult dorite nu să împlinesc, da-
că trebuie desfăcute preteniile și
așteptările sunt întunecoase. Lu-
mea întregă să pare atunci a fi
schimbată, și omul să sâmfeste ca
străin în țară îndepărtată. Aceasta
era și a acelora pățenie, cărora
le suna aceasta epistoală. Ei erau
Iudei, cari să făcură credincioși
în Christos și au abzis de toate
relațiunile religiunei iudaică. Ei
părăsiră templul cu serviciul seu
de jertfă și Ierusalimul, cetatea
părinților și locurile de joc ale copi-
lăriei lor. Ei urmau pre Mântui-
torul sub despreț și nesocotire și

să mângâiau cu cuvântul D-zeesc : „Aici nu avem cetate stălătoare ci căutăm pre cea viitoare.“ Aceste adevăruri voim noi și spre viața noastră de peregrinagiu acomoda și zicem mai întâi :

1. Aici nu avem cetate stălătoare. „Mărirea pământului să fie prav și cenuși.“ Nimic nu să pare a fi de mai mare duritate și mai lungă existență ca orașele cele mari. Aici întimpinăm noi cetăți tari, zidiri masive, strade late, acoperite de oameni, comunicația cea neodichnită, viața și goana orașului mare. De mergem prin London, Paris sau Berlin, atunci ne apare aceasta întrebare fără voie : Oare să poată aceste orașe tari a se nimici sau a peri cândva de pe pământ ? Și totuși dovedește încontestabil (ce nu să poate lăgădui), că și orașele cele mai tari să prefac în prav și cenușă. Noi cugetăm la Niniva și Babilonia cu mărețele lor zidiri, la exemplele creerei și minții ageră omenești. Aceste orașe au dispărut pe deplin de pe fața pământului. După sute de ani s'au descoperit ruinele lor. Unde cândva stăteau palaturi falnice, trag acuma Beduinii cu plugurile lor brazde adânci. Noi cugetăm la orașele vechi ale Egiptului, Memfis și Theben, ele sunt pe deplin nimicite ! Ce să zicem despre Roma și Athena ? Orașele de astăzi de asemenea nume sunt zidite pe ruinele celor vechi. Unde sunt dinastiele (cămile domnitoare) cele vechi, împărățiile cele de demult cu înfloririle și vestezirile

lor, cu puterea lor ? Ele toate a-deveresc cuvântul nostru D-zeesc : „Pe pământ nu avem cetate stălătoare.“

În mijlocul acestor schimbări și ruinări stă crucea lui Christos neschimbată pe Golgota. Două mii de ani au trecut peste ea, dară cuvântul despre cruce tot lucrează încă în contra stricăciunii și strălucește putere și viață vecinică în inimile oamenilor. Aici află păcătosul încărcat de păcate odihnă și pace. Aici serbează charul apărut în Christos, învingerile cele mai mărețe. Aici să întâmplă și acuma pe teritoriul spiritual creierii înnoite, și sângele lui Isus Christos curățește de toate păcatele.

Fiii lui D-zeu e un peregrin și sâmțește paș după paș, că trăiește pe pământ într'o sferă necunoscută. Bunurile și tesaurile, meritele și stimele nu sunt bucuria lui. O privire la Mântuitorul ne arată că și El a fost peregrin, și Psalmistul zice : „Peregrinul teu și cetățeanul teu sunt eu.“ (după Luther.) Peregrinii au fost martorii lui Christos, cari să adunau în catacombele Romei, precum și luptătorii cei cu curaj de moarte, cari și-au câștigat coroana biruinței în arenă. Și noi suntem peregrinii spre orașul cel ceresc și vedem în adunările noastre, cum caută câteva suflete pre Domnul și-l află și cum alții ca snopi copți să seceră în grâna. rele cele cerești. „Deci să ne silim, să nu rămână careva napoi dintră noi !“ Acest timp servește spre

creșterea noastră și pregătirea pentru patria vecinică. Prin schimbarea continuată în aceasta viață să se desvoalte caracterul nostru spre cer, precauțiunea noastră să se agerească în umblare, răbdarea noastră să se deprindă, credința noastră să se întărească și nedejdea noastră să se învioșeze, ca noi ca următorii ai lui Christos să ne potrivim (păsălim) în prezența Lui sfântă. Decî dacă nu avem noi aici cetate stătătoare, totuși avem noi

2. Pentru viitor o cetate stătătoare. Aceasta cetate există în fapt. Ea zace afară din sfera pământească. Ce icoană măreață ni să descrie despre ea în Apocalips! „Și m'a dus în spirit într'un munte mare și înalt, și mi-a arătat cetatea cea mare. Ierusalimul cel sfânt, pogorîndu-se din cer dela D-zeu,” (Apoc. 21, 10, 11.) Aceasta cetate nu are trebuință de lumină pământească. „Și cetatea nu are trebuință de soare nici de lună să lumineze în ea; căci mărirea lui D-zeu o luminează și Mielul este luminătorul ei.” (Apoc, 21, 23.) În aceasta cetate numai acelora, cari sunt spălați în sângele Mielului, li iertat a intra. „Și nu va intra în tr'însa tot ce este spurcat și face urîciune și minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.” (Apoc. 21, 27.) În Ebr, 11 celim noi, că și Abraam aștepta o cetate, a cărei architect și creator este D-zeu.

Aceasta cetate e vecinică, ca și D-zeu înșiși. Ea e de orijine ce-

reasă. Ea e un lucru nemijlocit a puterii și înțelepciunii Atotputer-nicului. Nici o mână omenească n'a lucrat la acest edificiu. Sfinții, cari aici locuiesc și vor locui, sunt înșiși toți lucrul minunii lui D-zeu. Ei sunt născuți prin sfântul Spirit. Ei sunt scoși afară din ocna cea întunecoasă a unei lume căzută și s'au făcut petre vii în edificiul lui D-zeu. Dacă pe suprafața pământului celui clătător și tremurător să zidesc cetăți, precum o făcem noi, iar acelea să pot foarte ușor surpa la cutremure de pământ; ele nu au temeii tare.

Cum să deosebește aceasta cetate măreață de ale noastre? Ea nu e subordonată înrîuririlor schimbăcioase și să deosebește în trei raporturi. Mai întâi moartea, care alătea inimii frânge, își va perde acolo domnia ei pentru totdeauna. „Și va șterge D-zeu toată lacrima din ochii lor; și nu va mai fi moarte.” Apoi vor fi grijele cele apăsătoare pentru pâinea zilnică, a morbului și a bătrâneței pentru totdeauna delaturate. Și ispitirile spre păcat, cari au cauzat atâta miserie, vor fi pentru totdeauna stârpite din cetatea cea sfântă. Acolo domnește Christos în împărăția mării, și puterea Sătanei va fi frântă: „Plinitatea bucuriilor de dinaintea feței tale, căci desfătări fără capăt sunt la dreapta ta.”

3. Cum ne purtăm noi față de cetatea cea viitoare? Aceasta ni să spune lămurit în text: să o căutăm. Dacă noi voim să fim locuitorii ai altui oraș, trebuie ca mai nainte să părăsim cel

vechi și pe calea cea allată a nou-lui oraș să grăbim. Trei lucruri sunt de observat la căutare. Noi trebuie să fim gata, a ne despărți de lume și păcatele ei și sa apucăm pre Christos în credință viiă. Noi traım în lume, trebuie sa împlinim datorințele chemării noastre în ea, dară nu trebuie să fim din ea. Noauă ni iertat a ținea lucrurile vieței acesteia numai slobode în mână; ele sa ne servească noaua numai spre pregătire și creștere pentru aceea lume. Christos nu avea, unde pleca capul Seu, și cunoștea numai aceea una silință, a jertfi viața Sa pentru mulți spre rescumparare.

Apoi trebuie să ne informăm despre aceea cetate, așa precum o facem, când vom duș / cerceta un oraș necunoscut. Apoi învățăm noi limba și cântările, ca să nu fim străini în ea. De iubim aici pre Isus, atunci nu vom fi acolo străini. Noi cugetăm cugetările Lui și înțelegem limba Lui. Mai departe trebuie să ne grăbim zilnic spre aceea cetate. Dorințele noastre ferbinți și rugăciunea să fie într'acolo îndreptată, a dobândi 'mai mulți concălători pentru cer. Mulți oameni nefericiți să plâng: „Cine 'mă arată calea spre cetatea de sus? De goana de aici sunt foarte sătul,“ Ce problemă măreață: tu să fii un conducător a unui suflet rătăcit spre cer!

Lăsa-se-va deci căutarea și goana după cetatea cea vecinică a fi unită cu viața noastră de acuma? Da! Viața, care să trăiește aici cu privință la viața cea vecinică, e

cea mai valoroasă, cea mai bună și cea mai bogată de bucurii. De-oarece noi facem odată aceasta cale spre cer, așadar vom noi a apuca fiecare ocașune, că să facem ceva bine, prin care să fie alții binecuvântați. De ar fi careva inima întristată, atunci vom noi a o mângăia și a ne ostăni, a schimba întristarea ei în bucurie. Dacă s'ar rataci careva peregrin depe calea spre patrie, atunci vom a-l ajuta la cale, ca el sa umble pe calea sfințirei. Dacă suntem noi următorii lui Christos, atunci vom și ajunge cu ajutorul Lui în cetatea viitoare cu porțele de mărgăritari și ulițele de aur. Dacă Christos poșede inimile noastre, atunci umblăm noi acumă deș / cerceta în lumina acelei cetate, gustăm bucuriile ei și cântăm cântările ei: „Ierusalimul sus este, care mie îmi place.“

*„Mă voi silii
Pân'oi sosi,
In ferecire.“*

Din Wge.

Filerii văduvei.

Filerii văduvei au făcut deja la mulți de lucru. Unii au căutat a ascunde prin aceasta sgărcenia lor, iar alții au primit îndemn, a da mai mult, decât ce ei propriuzis cugetau. „Fratele Fritz“, un original a ținutului Rinului, serie despre o asemenea pățenie în îndemnările lui precum urmează:

Odată să vorbi într'un cerc a fiilor lui D-zeu despre Marc 12, 41—44. istoria filerilor văduvei. Inimile să încălziră, fiecare era gata, a da darea cuvenită împărăției lui D-zeu. Și banii morți sunt totdeauna mai puțin!

mult mai bucuros și mai înainte do-rește D-nul a avea inimile ca jertfă viiă de mulțămită. După amează am avut o continuare tot despre aceasta temă. Dar se zise, că stă cineva la ușă și va aduna bani pentru cei săraci, că era aproape crăciunul. Eu aveam numai o bucată de trei mărei și mai zece fenici. O clipă mă luptai în lăuntru meu. Mîntea mea îmi zise: „Astă dimineață ai dat tu deja partea ta, ție îți trebuiesc banii,” și eu voiam a da cei zece fenici pentru cei săraci. Însă abea făcui un paș înainte, îmi strigă un glas intern: „Și Domnul ședea în fața corbanei!” Ca o săgeată pătrunsă cuvântul în inima mea, eu mă rușinai foarte de egoismul meu. Apoi luai cei trei mărei și îi pusei în pălăria ținută naintea mea.

Pe calea către casă erau toate liniștite în jurul meu; în inima mea locuia pace și fericire. Zece minute aveam încă a merge, până eram acasă. Vrășmașul cel rău voia a-mi strica fericirea, precând îmi șoptea: „Așa nu îți iertat ție a umbra eu banii, acuma nu mai ai nimica și altele.” Acesta glas îl cunoscui eu bine și zisei mă-ninos: „Fă-te de aici, Sătano, ce grijă ai tu de acolo! Eu o am de lucru cu D-nul Isus, și Lui i-am dat numai aceea, ce era a Lui.” Acasă pusei eu punca cea goală pe masă, cum am făcut-o mai de multe ori, deschisă naintea D-lui și zisei: „Tu știi, unde am lăsat eu banii mei. Deci dacă voi avea mîne ceva cheltuială, ai să te îngrijești de mine.” Apoi mulțămii eu D-lui pentru toate bunurile și dormii aceea noapte deosebit bine.

Când ședeam apoi în dimineața următoare în colțul canapeului, ca să cetese capitolul meu din Biblie, veni la mine o damă, pre care o cunoșteam bine.

„Eu vin numai pentru D-ta,” zise ea.

„Așa, am smintit ceva?” întrebai eu.

„Oh nu,” răspuse ea, „eu abea puteam dormi astă noapte, că trebuia să tot gîndesc, oare mai ai D-ta bani.

Mic mi greu a o spunc, dară aș dorii să fiu liniștită!”

„Eu nu am obiceiul, a spune cuiva, că cum stă cassa mea, dară eu nici nu o voi face acuma,” răspusei eu.

Însă ea întrebă mai departe: „Avut-ai D-ta erî încă bani, că eu am fost erî deja îndemnată la aceasta, a-ți aduce D-tale ceva.”

„Da,” răspusei eu, „erî am avut eu încă bani deajuns. Eu nu am dus până astăzi nici o lipsă încă.”

Atunci trase dama aceea un pachet mic învăluit din mînușă și mă rugă, a-l primi. Erau patruzeci de mărei în el. Dama era fericită, că a ascultat de glasul D-lui, și mic m'a fost iărășf ajutorat. O dovadă noauă despre bunătatea lui D-zeu mi să arată, că mi iertat mic a pune bunurile D-lui meu cu îndrăzneală la timpul convenit și la locul bun pe camătă.

După Wge

Despre căsătorie și divorț.

II.

Ca căsătoria să se dovedească eu atât mai vartos, a fi o legătură sfântă, după voia lui D-zeu și ca cea dintăi și mai temeinică a vieței socială, să fie asigurată de toate înrăuirile pângănirii și stricătoare, a dat D-zeu și în aceasta privință lege; ba încă și în cele zece porunci o amintește, ca tesaurul vieței aceste pămăntestf a omului. Precând declară în porunca sa: „Să nu poțtești casa aproapelui teu; să nu poțtești femeea aproapelui teu etc.” Ba încă în ordinele Sale din vechiul așezămănt putem afla multe feliuuri de mărginiri în aceasta privință, care dovedește aceasta, că D-zeu voiește, că aceasta legătură prin El căștigată, să se facă întru toate după a Lui voie.

La israeliți a să cășători sau a păși în legătură trupească cu neamuri străine, ba chiar cu rudenii de prea aproape era după legea lui D-zeu foarte aspru oprit.

Tot aceasta aflăm și în noul așezământ, unde apostolul Pavel protestează hotărît în contra amestecării fiilor lui D-zeu cu lumea, sau cu fiii necredinței în viața căsătoriei. Protestarea lui hotărîtă exprimă el în aceste cuvinte: „Nu vă înjuțați cu cei necredincioși; căci ce împărtașire are dreptatea cu nedreptatea? sau ce unire are lumina cu întunerecul? Sau ce potrivire are Christos cu Belia? sau care parte are credinciosul cu cel necredincios? Sau care însoțire are templul lui D-zeu cu idolii? căci voi sunteți templul lui D-zeu celui viu; precum a zis D-zeu: Voi locui în ei, și voi umbla întră ei, și Eu voi fi lor D-zeu, și ei vor fi poporul meu. Pentru aceea eșiți din mijlocul lor, și vă osebiți, zice D-nul, și să nu vă atingeți de cele necurate, și cu vă voi primi; și vă voi fi Părinte, și voi îmi veți fi fii și fice, zice D-nul Atotputernicul.” (2 Cor. 6, 14—18.)

D-zeu aceea voieste, ca nu numai un corp, ci și un suflet să fie cei căsătoriți. În viața credinței și spirituale — care-i cea mai importantă în viața spirituală — să fie soții căsătoriți pe deplin una.

Căsătoria poporului lui D-zeu cu fiii lumii au adus totdeauna pericol peste fiții lui D-zeu. Exemplu ni la aceasta pedepsirea prin potop pe vremea lui Noe. Causa cea mai mare aici, care a adus pericolul cel mare era acela, că: „Văzură fiții lui D-zeu (adecă poporul temător de D-zeu) pre fetele oamenilor (cei ce nu gândeau la D-zeu) că sunt frumoase, și și luară lor de femei din toate pre acelea ce alegeau.” (1 Moisi 6, 2.) Ca ce păcat mare s'a arătat prin Ezra și Neemia, amestecarea poporului lui Israil cu popoarele păgâne în viața conjugală. Cât de tare s'au trudit ei a mântui poporul din aceasta stricăciune prin îndepărtarea femeilor străine. (Ezra 10 c. Neemia 13, 23—30.)

Cu privință la timpul, în care pot ajunge tânărul și fecioara ca soți, este legea hotărîtă. Dară datorința

cea sfântă și serioasă care le urmează în viața conjugală pretinde aceea, ca ei să fie copti spre aceasta în înțelesul trupesc precum și sufletesc. Minorenilor nu e de folos a să lega în căsătorie, sau cel puțin nu e creștinește. Majorenitatea fecioarei e după înțelesul acestei vrăști cu împlinirea anului 18, iar a tânărului urmează cu împlinirea nului 24. Ar fi de folos, ca aceasta vrăști întră creștinii adevărați să fie privită de normă (măsură) în privința legatului căsătoriei.

În viața conjugală sunt hotărîte datorințele soților unul cătră altul prin cuvântul lui D-zeu. Bărbatul trebuie să se îngrijească de hrana și îmbrăcăminte femeii. (2 Moisi 21, 10.) Dacă căutăm cartea lui Isaia 3, 28, și aceasta tot despre aceea mărturisește, că întră împrejurări regulate, era pretins pe baza legii lui D-zeu, întră poporul Seu, ca bărbatul să se îngrijească de hrana și îmbrăcăminte femeii. În noul așezământ arată Pavel apostolul ca datorința bărbaților iubirea, și încă așa iubire, precum Christos a dovedit bisericii, adecă adunării Sale, când s'a dat pentru ea, adecă s'a jertfit pe Golgota. Apostolul zice: „Bărbaților, iubiți-vă femeile voastre, precum și Christos a iubit biserica și pre sine s'a dat pentru dinsa: Ca să o sfințească, curățind-o cu spălare de apă prin cuvânt; ca să o pună nainte-și biserica măreață, neavând pată sau sbârcitură, sau alt ceva de acest feliu; ci ca să fie sfântă și neprihănită. Așa detorece bărbații să-și iubească femeile lor ca și corpurile lor înșiși. Cel ce-și iubește pre femeia sa, se iubește pre sine. Căci nimenea nief odată nu și-a urit corpul seu: ci-l nutrește și-l încălzește, precum și Chrisos biserica; căci noi suntem membri ai corpului seu, din carnea sa, și din oasele sale. Pentru aceea va lăsa omul pre părintele seu și pre muma sa, și se va lipi de femeia sa, și vor fi amândoi un corp.” (Efes. 5, 25—31.) Iar ca datorința femeilor mai ales supunerea

subordinarea în iubire o arată apostolul, zicând: „Femeilor supuneți-vă bărbaților voștri ca D-lui. Căci bărbatul este cap femeii, precum și Christos este cap bisericii; și acesta este mântuitorul corpului. Deci precum biserica se supune lui Christos, așa să se supună și femeile bărbaților lor în toate. Deci dară și voi în parte fie-care așa să-și iubească pre femeea sa ca pre sine; iar femeea să respecte pre bărbat.” (Efes. 5, 22—24. și 33.)

La popoarele păgâne a fost femeea de tot înapoiată, în multe privințe desprețuită și fără de drepturi. Dară întră poporul lui Israil era aceasta altcum, deși să afla și acolo câtăva înapoiere în privința ei. De exemplu la facerea votului. (4 Moisi 39, 6—8. 10—12. 13—14.) Pe lângă toate acestea nu era ea sclavă, ca la păgâni, ci era stăpână în casa ei. De exemplu Sara, care atâta însemnează, ca stăpână, era ca așa una ocupată în casa ei. (1 Moisi 16, 6. 21, 10—12.) Deasemenea Rebeca. Abigail (1Samuil 25, 14—19.) Șunemita (2 Regi 4, 8—10.)

Căci la creiere deja a declarat D-zeu, că femeea va fi lângă bărbat soție ajutoare. Și formând-o din coasta bărbatului, acest lucru al lui D-zeu dă dovadă despre aceea, că bărbatul așa trebuie să privească femeea, ca o ființă deasemenea lui și trebuie să o iubească ca propriul seu corp. După acestea trebuie să se îngrijească el de lipsele ei. Dară numai creștinătatea a dat femeii deasemenea rang cu bărbatul. Apostolul Pavel declară hotărît, că: „Nu este Iudeu, nici Elin; nu este serv nici liber: nu este parte bărbătească, nici femească; căci voi toți sunteți unul întru Christos Isus.” (Gal. 3, 28.) Și Petru declară hotărît, că femeile sunt conmoștenitoare a viței charului. (1 Petru 3, 7.)

Cât de fericiți sunt aceia soți, unde s'a făcut fiecare părtaş viței charului! Bine o spune poetul:

Oh ce fericiți, unde 'n tine trăiești,
Căci sunt conduși de a Ta dragoste.
Unde bărbatul precum și femeea

Și-au unit inima întru Tine.
Una cred și-una urmează: pre Tine.
Și 'n tot năcazul stau în unire.
Inima le dorește-a fi cu Tine,
De-ar veni chiar pericol, nu să tem!
(sfârșitul va urma)

Din Făurie.

Precând zice D-nul: „Învățați-vă a ținea toate, câte v'am ordinar,” face el adunarea ca un institut de creștere. Credincioșii cei dobândiți sunt ca copii de curând născuți, cari sunt în toată privința neștiuți, nepătăți și neîndemânateci spre viața cea nouă, la care au venit ei prin charul lui D-zeu. Dară ei nu-i iertat să rămână în aceasta stare, ci trebuie să crească dela vârsta pruncească la cea de tânări, dela vârsta celor tânări la cea de bărbați, sau la starea de „mame” în Christos. Din copii, pre care trebuie să-i învățăm în alfabetul cunoștinței scripturilor, din copii elătinători, cari trebuie să se învețe a face primii pași siguri, să-i creștem noi mereu ca conlucrătorii lui Christos, cari cu pricepere problemelor adunării și celorlalte probleme ale împărăției lui D-zeu, da, să stee în frunte cu bună pricepere scopurilor celor mari ale D-lui cu adunarea. Aceasta-i o prolemă mare și grea, mai ales dacă privim materialul, care-l predă D-nul adunării. Câți din cei nou născuți au trăit până aici tâmpiți, fără scop și țintă în lume, mai ca mașinele, cari au fost mânate șese zile și într'a șeptea le-a fost iertat a sta fără de lucru. Destoinicia deosebirei răului de bine li s'a perdut tot mai mult, așa că ei puteau să treacă peste păcate mari glumind sau zimbând cu vederea. Membrele lor într'atita s'au stricat în cursul vremei în serviciul păcatului, că ele mai neștiind ca de sine făceau datina lumei. Și acestea membre să se întoarcă îndată din rădăcină? Ele să fie sprintene, a face voia D-lui! Cu adevărat D-nul încrede adunării Sale o mare problemă. Cum va împlini ea aceea? Ea va fi

la aceea absolut neputincioasă, dacă-i lipsesc ei părinții și mamele în Christos, care strălucesc prin purtare sfântă. Iar dacă nu are așa părinți și mame binecuvântați în Christos, atunci nici nu-și va ajunge scopul ei cu copiii cei încrezuți. Copiii voiesc învățătura apucabilă. Ei nu cunosc nimic mai plăcut, decât a privi icoane. Așa-i și cu copiii în Christos. Un sac mare plin de învățături nu aduce la ei atâta rezultat, cât o lingură de viață pioasă. Acestor părinți și mame în Christos le stă apoi de o parte cartea cea mare de texturi a vieții d-zeești și ființa, înșiși Biblia. Firește, și aceasta voiește a fi cu mereul înțeleasă. Copilașul în Christos află mai înainte tocmai atâta în Biblie, că poate trăii. El vede numai aceste cuvinte simple: „Perdut în păcate și fără-de-legi, mântuit în Christos.“ Cu mereul înse li să deschide lor totuși mintea pentru o viață mai adâncă în Cristos. Bibliei să însoțesc apoi tot felul de foi și cărți, cari cele cetite, văzute, adănesc și ajută a înțemeia cele auzite, așa că cei nou născuți capătă cu mereul un orizont mai larg. Ei învață a privi dela sine și a trăii pentru alții. Și aceasta-i și miezul schimbării celei mare. În lume era „eul“ cuvântul cel mai mare, care s'a cunoscut, și de sine înțeles egoismul. În urmarea lui Christos sună: „Nimene din noi nu trăiește luiși. De trăim, atunci trăim D-nului.“ În locul egoismului pășește deci altruismul (iubirea de aproapele). Firește că numai foarte puțin predicatori și bătrini vor fi îndestulați cu adunările lor. Dară să nu uităm încă, că țantele noastre sunt foarte nalte. Ele nu stau în nimic mai puțin, decât în asemănarea lui Isus, și aici voim noi a ne feri, neincetă a cărăi și mai bine a cunoaște, cât a făcut totuși D-nul pe lângă toate pedecile și neclaritatea, și naintea ochilor acelora, cari pot vedea, zilnic face. Rămâne deci la aceasta, adunarea D-lui e un institut de cetera.

Din Wge.

LECȚIUNI DE DUMINECA

Duminecă în 5 Martie.

10. Înălțarea lui Ilie la cer.

2 Regi 2, 1—18.

Cuv. de aur: „Și Enoch, după ce umblase după D-zeu, nu se mai văzu, că D-zeu îl luă la el.“ 1 Moisi 5, 24.

Profetul Ilie a lucrat credincios pentru D-zeu. Când lucrase apoi destul, voia bunul D-zeu să-l iee în mod deosebit în cer. Noi am auzit-o deja, că Elisei să făcu următorul lui, și pentru aceea umbla Elisei în vremea depe urmă tot cu el. În dimineața zilei în care avea să fie Ilie luat de D-zeu în cer, zise el lui Elisei: „Rămâi aici, D-nul m'a trames la Bet-El.“ Dară Elisei, care știa, că Ilie s'a despărți de pământ, voia să fie acolo, și zise: „Eu nu te voi lăsa.“ Ilie voia a fi sângur cu D-zeu, când să gată viața lui de aici. Și în Bet-El zise Ilie: „Rămâi aici, D-nul m'a trames la Ierichon.“ Elisei rămase lungă aceea: „Nu te voi lăsa.“ Mai odată o încercă Ilie, a opri pre Elisei, și zise: „Rămâi aici, D-nul m'a trames la Iordan.“ Dară Elisei stătea lângă aceea: „Nu te voi lăsa.“ Dela Ierichon le mai urmară cincizeci de bărbați. La Iordan apoi luă Ilie mânia și lovi apa cu ea. Atunci se despărți apa Iordanului și amândoi putură trece ea pe uscat. Când erau de ceea parte, zise Ilie: „Cere ce să-ți dau, dacă voi fi luat dela tine!“ Elisei zise: „Ca Duchul teu să fie indoit la mine.“ „Aceasta-i o grea cere,“ zise Ilie. „Dacă mă vei vedea în urmă, poate fi.“ Apoi veni un car de foc și cai de foc și luară pre Ilie. Ilie lăsă mantia sa jos, și Elisei o luă, lovi cu ea Iordanul și putu trece peste el uscat.

În Ierichon nu voiau oamenii să crează, că Ilie s'a suit în cer. „Doară l'a ascuns D-zeu undeva. Noi îl vom căuta,“ ziseră ei. Elisei nu voia, dară ei căutară trei zile, și nu-l putură afla, că el nici nu mai era pe pământ. Și

Ahab căută pre Ilie, și nimenea nu-l putea afla, pentru că D-zeu l-a ascuns la Crit și în Sarepta.

Elisei mai rămase câteva zile în Ierichon. El vindecă acolo fântâna ca să dea apă sănătoasă, precând puse sare în ea. Apoi călători iarăși la Samaria.

—
Duminecă în 12 Martie.

II. Cum a înviat Elișei pre un copil.

2 Regi 4, 8—37.

Cuv. de aur: „Darul lui D-zeu este viața eternă prin Christos Isus, D-nul nostru.“ Rom. 6, 23.

Profetul Elisei ajungea în călătoria sa la Șunem. Acolo îl primea o femeie bogată, până când petrecea el la Șunem. Ea zise bărbatului ei: „Să facem o cămară pentru omul lui D-zeu sus cu un pat, o masă, un scaun și un sfecnic, unde ar putea el petrece în liniște.“ Bărbatul nu zise nimica în contra, și dorința femeii s'a împlinit. Ei erau oameni avuți, și nu le pica greu, a să îngriji pentru profet. Dară pe lângă toată bogăția le lipsea ceva, ce ar fi dorit ei bucuros. Ei nu aveau fiu. Din însărcinarea lui D-zeu le-a spus lor Elisei, că ei vor căpăta un fiu. Aceasta s'a și împlinit, și fiul cel mic creștea, s'a învățat a umbla și a fugi și mergea cu tata seu la țarină. Când merse el iarăși la țarină cu tata seu într'o zi ferbinte de vară, începu el a plânge și a striga: „Capul meu, capul meu!“ El căpătă o lovitură de arșiță. Tata îl trăsese cu un serv la mama sa. Ea puse mortul cel mic pe patul profetului și apoi merse la profet. Ea ajunse la el foarte întristată și îi spuse, că a murit fiul ei. Elisei dădu acuma servului seu Gehazi băta sa și zise: „Ja băta mea, nu te opri pe cale, ci mergi iute pune băta mea pe mort!“ Apoi merse Gehazi. Dară mama nu să încredea binc în Gehazi, ci zise lui Elisei: „Eu nu te voi lăsa, trebuie să mergi cu mine!“ Elisei merse apoi.

Așa grăbiră ei. Dară Gehazi nu cunoștea pre mama, așa că el ajunse mai iute decât ei. Când erau mai acolo, veni Gehazi spre ei și zise: „Copilul nu s'a sculat.“

Când ajunse Elisei în casă zăcea copilul cel mort încă pe patul lui. Elisei intră în cămară, închise ușa și era acuma săngur cu copilul cel mort. Și bunul D-zeu era în cămară. Cea dintâi, ce Elisei făcu, era, a ruga pre D-zeu, ca să învieze iarăși copilul. Apoi se puse pe copil. Așa o făcu el mai de multe ori. Apoi strănută copilul de șapte ori, deschise ochii și era iarăși viu. Gehazi nu s'a rugat. Elisei avea siguranța în inimă, că bunul Dumnezeu îl va asculta. „Iacă fiul teu!“ zise Elisei către mama. Dară aceea s'a fi bucurat! Da, bunul D-zeu poate face minuni și poate da servilor Sei putere spre a face minuni.

—
Duminecă în 19 Martie.

12. Cădere mare din urmarea beției.

1 Regi 20, 12—21.

Cuv. de aur: „Nu se cade regilor a bea vin, nici domnitorilor aplecarea spre beuturi îmbătătoare.“ Prov. 31, 4.

Regele Benhadad din Siria s'a unit cu mulți alții regi, ca să bată pre regele israelit Ahab: „Aurul și argintul teu sunt ale mele. Eu voi trimete oameni, cari vor cerca casa ta și a poporului teu și să iese tot ce e prețios.“ Deoarece Ahab nu era îndestulat, atunci îi trăsese Benhadad vorba: „Mâne voi trimete o armată și voi lua toate.“

Deci veni la Ahab un profet și zise: „Tu știi, că la tine vine o mare armată. Nu te teme, tu să învingi armata cea mare.“ „Prin ciue?“ întrebă Ahab. „Prin servii mai marilor preste provincii“, răspuse profetul. Dară aceștia erau numai 232 bărbați și toată armata lui Ahab sătea din 7000 bărbați. Aceasta armată mică merge decî spre întimpinarea armatei celei mare

alui Benhadad. Benhadad ședea cu consoții sei în cortul seu și toți erau beți. Și dintră ostași au fost mulți beți. Exemplul cel rău a regelui nu putu alta face. Noi o putem cugeta, că așa nu să poate lupta cu regulă. Comandanți beți nu pot comanda regulat și ostași beți nu să pot lupta.

În fruntea armătei israeliților pășeau cei 232 servi a mai marilor preste provincii. Aceștia atacăra pre primi ostași neamici și-i învinsăra. Armata cealaltă urma și mulțimea cea mare a vrășmașului fu învinsă.

Atunci zise un profet cătră Ahab: „Ai grijă ce faci. Regele Benhadad va veni iarăși cu altă armată. Consoții lui au zis: zeii israeliților sunt zeii munților, pentru aceea au învins. Dacă ne-om lupta noi cu ei pe șes, vom învinge noi.”

După un an veni Benhadad iarăși cu o mare armată. Regele Ahab merse naintea lui, și un profet zise lui Ahab: „Pentru că Sirienii ziseră, Eu sunt un zeu a munților și nu un zeu a șesurilor, așadar să învingi tu întregă lor armată, ca să știți, că Eu sunt D-nul cel Atotputernic.” Iarăși învinsăra israeliții. Cu miile au fost uciși și ceialaltă fugiră și Benhadad fugi. Generalii lui Benhadad ziseră acumă cătră el: „Noi vom merge la regele lui Israil și vom cere viața ta. Noi am auzit că israeliții sunt îndurători.” Ei o și făcură, și regele cinsti lui Benhadad viața și libertatea și făcu încă și un legământ cu el. Ahab a lucrat aici îndărăpt, el era prea moale cătră Benhadad, care atacase regatul lui Israil fără causă. Această i-a și spus-o apoi un profet, dară Ahab primi această foarte rău.

Noi învățăm din această istorie, că D-zeu poate mult face cu puțin, și încă că cum poate beția face pagubă.

—
Duminecă în 26 Martie.

13. D-zeu și poporul seu. (Repetiție)

Psalm 144.

Cuv. de aur: „Fericit este poporul,

al Căruui D-zu este Iehova.” Ps. 144, 15.

Noi avem astăzi mai odată a pune lecțiunile pătrarului trecut naintea sufletului, ca să căpătăm o privire preste toate. Perioodul istoriei lui Israil cerca în diferitele lecțiuni nu socotese o întreagă sută de ani și ne arată cufundarea regatului, care devine tot mai mare. O deplină oprire nu mai era cu puțină nici prin regii cei pi-oși, fiind că cei mai mulți din ei au fost nepioși. Noi am avut de lucru mai ales cu șese regi și doi profeți, pre cari voim mai odată scurt să nii amintim.

*

1. Mai întâi ne-am învățat a cunoaște pre fiul și următorul lui Solomon, pre Rehoboam. Sub el ajunse regatul la despărțire, că el lăpădă sfatul celor bătrâni și urmă sfatul cel neînțelept a tânărilor. Laturea omenească era la aceasta rupere hăbăucia, pofta de stăpânire, laturea d-zească care trebuia aici căutată era, că Solomon să întoarse mai în urmă dela D-nul și părtinea idololatria. Iar Rehoboam ca rege ne îndeamnă: Ascultă sfatul bătrânilor pășiți și nu urma părerea viteșilor de gură a tânărilor, a căror planuri n'au stat proba.

2. Al doilea rege era Ieroboam, întâiul domnitor pentru regatul despărțit. Era voia lui D-zeu, că acest bărbat conduse regatul spre despărțire și să făcu rege preste cele zece sământii, totuși nu era el mulțamitor pentru această poziție naltă, ci din contra a lucrat mult la aceea, că poporul să întoarse dela D-nul și să întoarse spre idololatrie. În înțelpciune politică află el servirea viteșilor primită din Egipt, și introduse această adorare de D-zeu și serbările ca să făcă ruperea nevindecabilă. El schimbă adorarea de D-zeu și serbările ca să făcă comod poporului, dară el păcătui cu aceasta foarte contra legei lui D-zeu, și pentru aceea e însemnat în istorie ca acela, „care făcu pre Israil să păcătuiască.”

3. După acești doi puțin buni regi ne-am învățat a cunoaște un rege bun și pios în Iuda, adică pre Asa, care asculta de cuvântul D-lui, vorbit prin profeți, și lucra mai ales spre aceea, idololatria introdusă să fie oprită. El o aduse acolo, că poporul lui, să caute pre D-nul D-zeul părinților lor din toată inima, și cel ce nu o va face, să moară. După acest legământ și jurământ, și căutau ei a face, și D-nul binecuvântă aceasta ostăneală și dădu regelui și poporului odihnă împrejur.

4. Foarte rău caută afară treaba în regatul nordic, regatul lui „Israil”, în contră cu regatul „Iuda”. Fiul lui Ieroboam fu ucis de Baesa, și după ce el muri, fu fiul acestuia Ela rege. Iar Ela fu ucis de Simri, care și nimici toată casa lui, până când el sângur își luă viața după domnire de șapte zile și acuma domneau doi regi preste Israil. O parte să ținea de Tibni și cealaltă de Omri. Iar după ce muri Tibni, fu Omri iarăși sângur stăpânitor. Despre Omri nu să poate spune nimic bun. El era mai rău decât toți cei de naintea lui, și poporul să cufundă tot mai mult în idololatrie.

5. Culmea instrăinării de D-zeu înse ajunse Israil sub domnia fiului și următorului lui Omri, sub Ahab. Prin căsătoria sa cu păgăna Izabela să arădică adorarea Baalului ca religia țarei și închinăciunea lui Iehova trebuia să încete de tot. Adoratorii credincioși ai lui Iehova fură persecutați și uciși, precând adorarea Baalului își află în toate părțile următori. Sub aceasta domnie nelegiuită s'a descoperit D-zeu pre Sine mai nainte în judecata cea serioasă a foametei, apoi prin focul de pe Carmel și în fine în mila Sa la învingerea cea măreață contra lui Benhadad sirianul. Dară Ahab rămase nelegiuit și muri în fine pe câmpul de luptă.

6. După regele cel pios Asa în regatul lui Iuda urmă fiul seu Iosafat, care și el era un rege pios, deși ei amândoi își aveau slăbiciunile lor o-

menestii. Dară și Iosafat era spre aceea, a curăți țara de idololatrie și a sta pentru adevărata adorare de D-zeu. Cea mai noaună și mai vrednică de însemnat despre el era aceea, că el trăsese o comisiune de bărbați harnici prin țară, să învețe pre popor în lege. D-nul îl binecuvântă pre el și ostăneala sa și țara și poporul avea vază și pace.

7. În mai multe lecțiuni ne-am ocupat noi cu cei doi profeți mari Ilie și Elisei. Ilie era lui Ahab un bărbat misterios. El veni îndată, fără ca să fie știut cineva ceva despre el mai nainte, spunea regelui Ahab o judecată serioasă și peri apoi iarăși, precum venisă, și nu să putu afla pe lângă toată ostăneala, că D-nul îl ascundea. La păriul Crit fu el nutrit de corbi și în Sarepta să îngriji D-nul de el prin o văduvă săracă, care iarăși fu susținută de D-nul prin profet.

După trei ani și jumătate a secetei și foametei în Israil s'a arătat iarăși regelui și provocă poporul la hotărîre, că oare Iehova sau Baal este D-zeu. Deoarece profeții lui Baal nu căpătară pe Carmel nici răspuns și cu atăta mai puțin foc din cer, păși Ilie nainte și rugă pre D-nul a descoperi Ființa Sa, la care D-nul cu foc și poporul cu strigătul: „Iehova este D-zeu!” răspunde.

Dară când Izabela îi trimete vorba că îi va face, cum el făcu profeților lui Baal, desperă el la rezultatul misiunii sale, fugi în pustiu și merse până la Horeb. Aici îi să descoperi lui D-nul iarăși, încă nu corespunzător caracterului Seu în furtună, cutremur sau foc, ci în glas blând, liniștit, precum corespundea caracterului D-zeului iubirei, așa că Ilie învăță o lecțiune serioasă pentru timpul viitor.

Când Ahab comise fapta cea blăstămată cu Nabot, îl întimpină Ilie mai odată cu amenințare serioasă de judecată, ea apoi, după voia D-lui, să fie mai târziu luat de pe pământ prin schimbare.

8. Elisei era următorul lui. El nu

voia nici de cum al lăsa, dară în fine despărți carul lui D-zeu pre amândoi dela olaltă, și precând Elisei strigă după învățătorul seu: „Părintele meu, părintele meu!“ merse Ilie spre cer, lăsând învățacelui seu mantia și după voia lui D-zeu o bogată măsură a Duhului seu.

Prin diferite minuni să dovedi Elisei ca profet adevărat și și următor alui Ilie, așa că el avea vază și onoare în tot locul. În Șunem fu el deosebit ospătat, și aici putu el înmulți fericirea casei și opri durerca întrață în ea.

În fine am mai avut noi de lucru cu regele păgănesc, Benhadad, la care îi plăcea vinul, să arată laudăret, dară prin sprijinirea lui Iehova fu el bătut de o armată mică alui Israil. „Fericit poporul, a cărui D-zeu este Iehova!“

MISSIONE.

Bucuria noastră în Cincinnati.

Iubiți frați!

Vin a vă înștiința despre bucuria, care bunul nostru Părinte cerește ne dăruiește prin filii Sei cei tânări.

Laudă fie D-zeului, întru Isus Christos, care ne împarte bucurie prin iubiții noștri frați tânări, cari mult pri-vese la Psalmul acesta, unde zice: Lăudați-l în sunet de trîmbiță, lăudați-l în harpă și gitară! Ps. 150, 3—6.

Ei nu caută la multele lor oboseli, cari ziua lucră în fabrică lucrul greu, și nu caută la oboseala lor numai să poată lauda pre Domnul lor. Frații tânări au plătit pe lună 4 dolari, pentru a învăța notele, așa că în șese luni și jumătate, a plătit fiecare din ei 130 coroane. Pe lângă toate acestea costează instrumentele lor la 10 înși 844 coroane. Acestia 10 frați tânări ne îmbucură prin cântări frumoase în toată Dumineca, pe lângă toate spe-sele lor. Când era vro colectă anumi-tă, erau ei cei dintâi la ea. Așa tânări știm, nu numai dela oameni vor

primi laudă, ci și în ceruri dela oas-tea Domnului.

Numele lor e: D. Jidov, T. Ginga, M. Chivan, G. Bacis, I. Huzur, P. Bacis, I. Dobrei, F. Stamoran, D. Sasu, și V. Olariu.

Iubiți mei frați, cari suntem pă-rinți și avem copii, siliți-vă a-i aduce la Domnul, a-i crește în casa D-lui; atunci vom putea noi avea bucurie. Dacă noi vom fi în casă, și copiii noștri scoși afară, când e mai frig, siliți-vă a-i aduce la Mântuitorul, ca să putem zice cu sf. David în psal-mul 144. 9—12.

D-nul să dea binecuvântare preste uniunea tănărilor din poporul Seu în tot largul lumii, și ca tănării noștri să aibe progres în lucrul D-lui. Amin.

I. Olariu.

Așa tânări, cari caută a servi D-lui din iubire și cu zel sfânt, necăutând spe-sele, ostăneala și onoarea deșcartă, ne dea bunul Părinte în toate părțile; atunci vom înainta spre bine.

R.

Pe calea îngustă.

Noi avem să întimpinăm pe calea credincioșilor, aceea, ce au întimpinat pre cei trecuți la odihna de vecl. Despre o asemenea întimpinare ne măzurisește și următoarea epistoală:

Frații noștri din Iaz, (com. Caras sev.) au fost strămtorați pentru o in-mormântare a unei fiică, care s'a mutat de aici în 22 Ian. șt. n. Apoi au înștiințat frații la Furdia și la R. Gladna la frații și noi ne-am și silit a merge mai mulți.

Frații au înștiințat comitetul comu-nal, ca să notărească, că lăsa-i-vor sau ba; și nu le-a respuns nimic. Atunci au zis frații, că ei fac groapa, apoi vor vedea, că cine o veni să-i oprească.

Era Duminecă dimineața. Poporul D-lui să aduna la Psalmi, când pre-otul trămese, că numai așa va lăsa să se îngroape în mormintele lor, da-că încredințăm serviciul mânelor lui, promițând, că o va îngropa fără de

plată. După ce a căpătat preotul respuns, că nu-și va ajunge scopul dorit, a adunat aproape 200 bărbați și femei și i-a pus gard în cale de cătră morminte, îndemnându-i, să nu lase pre pocăiți, că le spurcă mormintele. Atunci au făcut frații înștiințare la pretore în Caransebeș, unde și preotul trănese, zicând, că mormintele să allă în proprietatea bisericii gr. or., nu a pocăiților.

Erau toate pregătite de îngropare, când primirăm respuns dela pretore, că putem îngropa. Dară contrarii să laudau, că-i a lor dreptul. Apoi începurăm noi actul îngropării și mersem tot cântând până la groapă. Pe cale s'a adunat mult popor. Apoi ajungând la groapă, gardul preotului cel din oameni, să imprăștie și ne lăsă calea liberă. Preotul fiind de față, strigă că nu-i slobod să se îngroape aici! Atunci unul din gardul lui îi zice: „Pre cel ce fură erî noaptea vaca mea, il lași să îngroape aici, iar pre fetița asta curată nu?” „Adevărat,” zise altul, „acestia oameni nu sunt căni!” Atunci s'a rătras preotul și noi am putut face lucrul.

Cetirea și învățătura, care s'a cetit dela Ev. Ioan 5, 28—31; Efes. 4, 13—18. prin fr. S. Toma, au fost ascultate, cerând liniște spre a fi auzite de chiar oamenii preotului. Și așa cu ajutorul D-lui s'a sfârșit îngropăciunea ca prin minune.

Trămes de L. Jurconi.

DIFERITE.

Baptismus.

Cuvântul Baptist, e un cuvânt foarte interesant, deoarece are o mare însemnătate. El să numește după numele marelui profet, Ioan botezătorul. Baptist e un cuvânt grecesc, care românește atâta însemnă: botezat. Fiind că pe timpul Mântuitorului grecei erau un popor cult atât în industrie cât și în filosofie, așa limba

greacă au studiat-o și popoarele vecine. Pentru care și noul testament mai întâi s'a scris în limba greacă. Ba încă și după introducerea noului testament în limba română, totuși au mai rămas în tr'nsul cuvinte grecești, precum: Teofil, care românește însemnează: preten al lui D-zeu (Luca 1, 4.). Prezbiter, sau bătrân (Iacob 5, 14.). Teologul, știința D-zească etc.

Tot deasemenea cuvântul baptist, după textul original (grec), își are însemnătatea sa Ioanes Baptistes, înseamnă Ioan botezătorul, baptisteriul locul de botez, iar baptist: botezat. Fiind că mulți neînțelegând însemnătatea cuvântului baptist, îl trec cu vederea cași pe orî care nume de rând. Inse când auzim de acest cuvânt, ne aducem aminte de adevăratul botez, al cărui temelie e noul testament, și al cărui întemeiator era Ioan Botezătorul: (Fapt. 1, 22.) acest botez să numește botezul pocăinței. (Fapt. 19, 4.) Cu acest botez a fost botezat Isus Christos. (Mat. 3, 13.) Cu acest botez boteza Ioan pre cei ce mai întâi să pocăiau (Mat. 3, 5); în acest botez cei nepocăiți nu să puteau împărtași. (Mat. 3, 7—8.) Deoarece a fi botezat cu botezul pocăinței atâta înseamnă, a fi născut din nou, a trăi o viață modestă și noaună prin puterea sfântului spirit și a fi în unitate cu Christos, și aceasta numai prin pocăință să poate îndeplini. (Fapt. 8, 22.) Pocăința constă din aceasta, a.) a cunoaște păcatul, b.) a ne căi pentru păcatul săvârșit, c.) a urî păcatul și d.) a iubi dreptatea și sfințenia fără de care nimenea nu va vedea pre D-zeu.

Învățăceii D-lui aveau obicei, a întreba pre cei ce să numeau creștini, cu ce botez sunt botezați, (Fapt. 19, 3.) și numai atunci să uneau cu dănsii, dacă erau botezați cu botezul pocăinței. Apostolii recomandau botezul pocăinței la tot poporul, (Fapt. 2, 38.) deoarece și dănsii erau botezați cu acest botez (Fapt. 9, 18; 11, 6.). Botezul pocăinței era foarte cunoscut de

primii creștini (Fapt. 18, 25.), în așa chip, că cei ce să pocăiau, nici nu voiau a rămânea nebotezați (Fapt. 8, 36.), pentru că ei socoteau aceasta ca datorință sfântă și creștinească, care numai prin sfântul spirit să poate îndeplini (Fapt. 10, 47.). Botezul pocăinței, numit grecește baptist, înscamnă un așa botez, care să îndeplinește numai prin cufundarea în apă. Ioan numai acolo boteza, unde erau ape multe (Ev. Ioan 4, 23.). Botezul prin cufundare în apă, însă, nu totodată o înmormântare cu Christos (Rom. 6, 3—4.). Căci precum Christos a eșit din mormânt cu o eternă viață, așa și respectivul botezat iasă din mormântul apei spre o viață nouă; prin care declară, că el trăiește pentru Isus Christos (Gal. 2, 20.). Deci toți aceia, cari sunt botezați în Christos, cu Christos s'au și îmbrăcat. (Gal. 3, 27.).

Înse cu durere trebuie să privim, că nu toți au știut respecta acest botez, ci precum în prezent, așa și în trecut, fariseii și învățații în legi, nu voiau a să supune învățăturelor lui Christos (Mat. 23, 13.). La care lăpădând adevărul botez (Luca 7, 29.), pe sfârșitul veacului al doilea să încercară a boteza și copiii mici, după cum aflăm scris în scrierile episcopului Iraneu. (s'a născut în 140 după Christos și a fost episcop din 178 până în 202 în Lion.)

Cum au devenit ei ca să boteze copii? Aceasta era cauza rătăcirii lor, pentru că nu înțelegeau sfânta Scriptură (vezi Marc 12, 24.). Tertulian, care se pocăise în acel timp (190—200), să opuse învățăturelor lui Iraneu, căci botezul nu-i pentru copii mici, deoarece cei ce să botează, trebuie să crează (Marc 16, 16.); înse copiii nu pot crede.

Cât de clar putem cunoaște diferența întră botezul pocăinței și a stropirii copiilor. Deoarece botezul pocăinței își are originala și durabila temelie (Mat. 3, 16.): pânăcând botezul copiilor e numai o datină tradițională,

despre care nu să află nici o urmă în sfânta Scriptură.

Deci toți aceia, cari voiesc a fi adevărați următori alui Christos, sunt datorii să umble precum și El a umblat. (1 Ioan 2, 6.) Cel ce are ordinele mele și le păzește, acela este care mă iubește; zice Mântuitorul. Ioan 14, 21.

R. Tașca.

Câștigați prin zimbet.

Șpurgeon, predicătorul cel vestit din Londra, în anii cei dintii a predicătoriei sale, când mergea la casa de rugăciune, totdeauna trebuia să treacă pe lângă o căsuță mică a cărei fereastră acoperită cu verde, a atras atențiunea lui. Din fereastră adeseori un copilăș mititel să uită în afară rîzind, pre care mună sa sau soră sa îl țineau la fereastră pe a cărei margine mititelul joca și făcea ca și când ar umbla cu picioruțele. Șpurgeon a tot iubit pe pruncul, și acum orî de câteori a trecut pe lângă aceasta căsuță, totdeauna a răspuns și el cu o față veselă la zimbetele mititelului, ba i-a mai aruncat și câte o sărutare cu mână, la care mititelul începu să rîză cum putea de tare. Așa a fost aceasta în fiecare duminică, și când mergea și când venea. Câte odată îl mai țineau pe mititel și tatăl seu sau frate seu și toată familia se bucura de pretenia arătată cătră iubitul lor, dar totodată erau și doritori a ști, că oare cine să fie acel domn necunoscut? În sfârșit într'o duminică, să luă un băiat din familie după Șpurgeon urmându-l până la adunare, și aci l-a cunoscut apoi, că cine-i el și ce-i, când l-a auzit predicând. Nu peste mult timp l-a urmat familia întreagă și au venit toți la credință. Astfel au fost câștigate șapte suflete prin zimbetele acelea, cari s'au arătat pe fața cea veselă a acelu bărbat mare pentru împărăția lui Dumnezeu.

tr. de M. Brumar.

Muntele Golgota.

*Golgota loc anumit,
Unde Isus a murit,
In mari chinuri încurcat,
De dureri ce a răbdat.*

*Miel sfânt și nevinovat,
Viața nu și-a cruțat;
El pentru noi a răbdat,
Să ne scape de păcat.*

*Caută suflete la El,
La Fiul lui Dumnezeu.
Care toate le-a gătat,
Numai Lui ai de urmat.*

*Iubit suflet, te silește,
Până ai timp te grăbește!
Fericit așa vei fi,
Dacă Lui îi vei trăi.*

*Astăzi, nu întârzia:
Auzi, Isus te cheamă:
„Vină la mine, vină,
Să ai în reci odihnă.”*

Tyirityán Traian Budapesta.

Rugare.

Pe fratele nostru italian, M. Felix, care locuiește în ardeal, și care de-când s'a întors la D-nul, a lucrat mult în via D-lui mai ales în adunările din jurul Devei, l-a ajuns o mare nenorocire. Adecă fiind el în toamna trecută în călătorie sfântă, și călătoring cu trenul spre locuința sa, după ce s'a coborît de pe tren, l-a ajuns trenul pe de napoi și i-a tăiat amândouă picioarele de sub genunchi. Mai mult timp a petrecut în ospital. Iar acum, după ce s'au gătat cele păstrate, și deoarece el nu mai poate umbla la lucru, și prin urmare nici nu are nici un câștig, să roagă, ca frații noștri și iubitorii adevărului, să-și aducă aminte de el, a-l sprijini care cu ce voiește. Noi, cei ce avem membre întregi și sănătoase, că putem

umbla, lucra și câștiga, ar fi bine, să consămțim cu fratele și deapropapele nostru care suferă lipsă. Cei ce sâmtesc, că ar trebui pre acest frate sprijinit, sunt rugați a trimete darurile lor la adresa ru. lui Szida.Todor Körös-Bökény No. 17 Aradm., cari daruri să vor evita în foaia noastră.

I Cor. 6, 9. 10.

Mariș Zăhărie, care a fost membru adunării baptiste din Luguzău, cu care au avut mai mulți frați afaceri pământesti și mai toți își bănuiesc cu amar, că au avut de lucru cu el, acum nu-i membru nici nu umblă la adunare. Pentru aceea, cei ce nu doresc, ca și pre ei să-i ajungă asemenea neplăceri, păzească-se de persoana susnumită.

Deasemenea să se păzească frații noștri a primi pre **Suciu Matei** din ardeal și pre **George din Stobor**, care s'a însoțit lui și umblă prin adunările noastre amăgind pre cei ușor crezători. Cei ce îi vor primi, vor fi soții lor.

Tot așa să se ferească frații și adunările noastre, a primi așa persoane necunoscute ca de frați, cari nu se pot adeveri cu **bilet membral** dela premergătorul cercului, din care el este. Aceasta e regula cea bună. Și încă mulți frați și adunări au fost amăgiți prin aceea, că nu s'au ținut de aceasta regulă.

ÎNTREBĂRI BIBLICE.

Unde vei afla scris următoarele:

1. Fii în durere, și te sbuciumă, fiică a Sionului?
2. Binecuvântarea celui ce peria, venea preste mine?
3. Eu destul am, — fie al teu ceea ce este al teu?
4. N'ai păstrat și pentru mine vre o binecuvântare?
5. Bucuria fățarnicului nu ține decât o clipeală?

Întrebările din No. 2 le-au aflat: Toate 5 de: Gărdan Melania, Gărdan Ștefan, Igrișan Maria, Ardelean Roman, Cheveresan George, Cheveresan Emanuel, Vertaci Petru, Boar Ștefan, Tornean Dumitrie, Tornean Florița, Darabuț Moisa, Opșitar Efrem, Vertaci Roman, Imbrone Alexandru, Imbrone Florița, Gărdan Dimitrie Pecica, Niga Șteva Nagylak, Brinda Ilie, Zimbran Petru, Subă Ioan și Brinda Todor Buteni. Hârja Simion Gașca, Stoian Ana, Juraton-M., Jurconi Leontin, Jurconi Ioan și Cimponerescu Iulian R. Gladna. Maxinan Crăciuți, Maxinan Ioan Maxinan Solomon și Ilea George M. Slatina. Pavel Șiclovan Curtici. Cernădan George Cernavoda 2—5. Mariș G. și Mariș Gl. Curtici 1. 2. 4. 5. Crainic Petru Ciuci 1—3. Crainic Ioachim Ciuci 1—3. 5. Voștinar Traian Brad; Ioan Nicoara Almașel; Halie Petru Cieur 1. 3. 4. 5. Flonta Ioan Șomoșches 2—5. Socală Todor, Socală Elena, Niga Teresca, Raț Ana, Feir Constantin și Faraș Marica Nagylak 1. 3—5.

Cuvintele întrebate au fost: Ierem. 50, 7; 31, 21; Ezek. 33, 11; Ioel 1, 20; Zaharia 2, 7.

Cvitari.

Pentru școala misionară s'au primit dela Otlaca 20 coroane și dela Curtici 12 cor. Mulțămită fraților.

R. Tașca.

Adunarea din Cincinnati, America, a trimis prin fratele Rista 185 cor. ca ajutor la o soră săracă, care și-a rupt o mână. Sora e din ardeal din Vârtelek. Mulțămită și la D-nul bogată respălțire.

I. Tîrban.

Pentru fratele din Paraț a mai venit următoarea sumă de 37 cor. 50 fil., din Martins-Ferri N. America. D-nul respălțească toată binefaceră fiilor sei.

Pascu At.

Pentru un fr. din C. s'au trimis prin mijlocirea fr. lui Erdős din următoarele locuri: Budapesta 50 cor., Otlaca 20 cor., Pauliș 10 cor., Socodor

8 cor., Sombatel 7 cor., Curtici odată 17 cor., altădată 7 cor. 40 fil., Nădlac 7. 60. Radna 7 cor. În numele D-lui mulțămim tuturor fraților, cari au fost îndurători. D-nul le respălțească.

POȘTA REDACȚIEI.

Toți abonatorii foilor noastre, cari nu sunt îndestulați cu primirea foilor, că sunt doară prea puține, adică mai puține capătă, decât le-ar trebui, sau că capătă mai multe, sau doară nu le capătă nici cum; sunt rugați, a ne înștiința despre aceasta cât de curând. Deasemenea aceia, cari nu au dat încă abonamentul pentru anul, sau anii trecuți; sunt rugați, a nu aștepta atâtea indemnări; că fr. Negru ar mai avea de plătit încă colea pentru foile de mult cetite și doară, ce ar fi trist lucru, și lăpădate. Trimeteți banii cu cari sunteți dători! Sălutare.

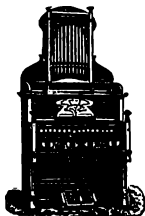
L. M. Illésfalva. Că căpătat-ai D-ta cărțile trimise în America, nu știu; atâtea știu, că nu am căpătat încă prețul lor de 3 cor. și portul postal de 45 fil. Sălutare.

PUBLICĂRI.

HARMONURI.

cu 10 ani garanție,

Prin mijlocirea fr. lui V. Berbecar la Körös-Bökény se pot căpăta dela cele mai simple până la cele mai scumpe, pentru adunări și

familii în prețuri originale.

Caut un calfă de cismaș, să fie lucrător bun, și frate sau preten. Adresa: Vostinăr Trajan Brad.

Călindar pentru cetitul Bibliei să tot mai afli, n'ar trebui să fie nimnea fără el. comandați dela Welker J. B. pesta.

Redactor coresponsabil:

VASILIU BERBECAR.